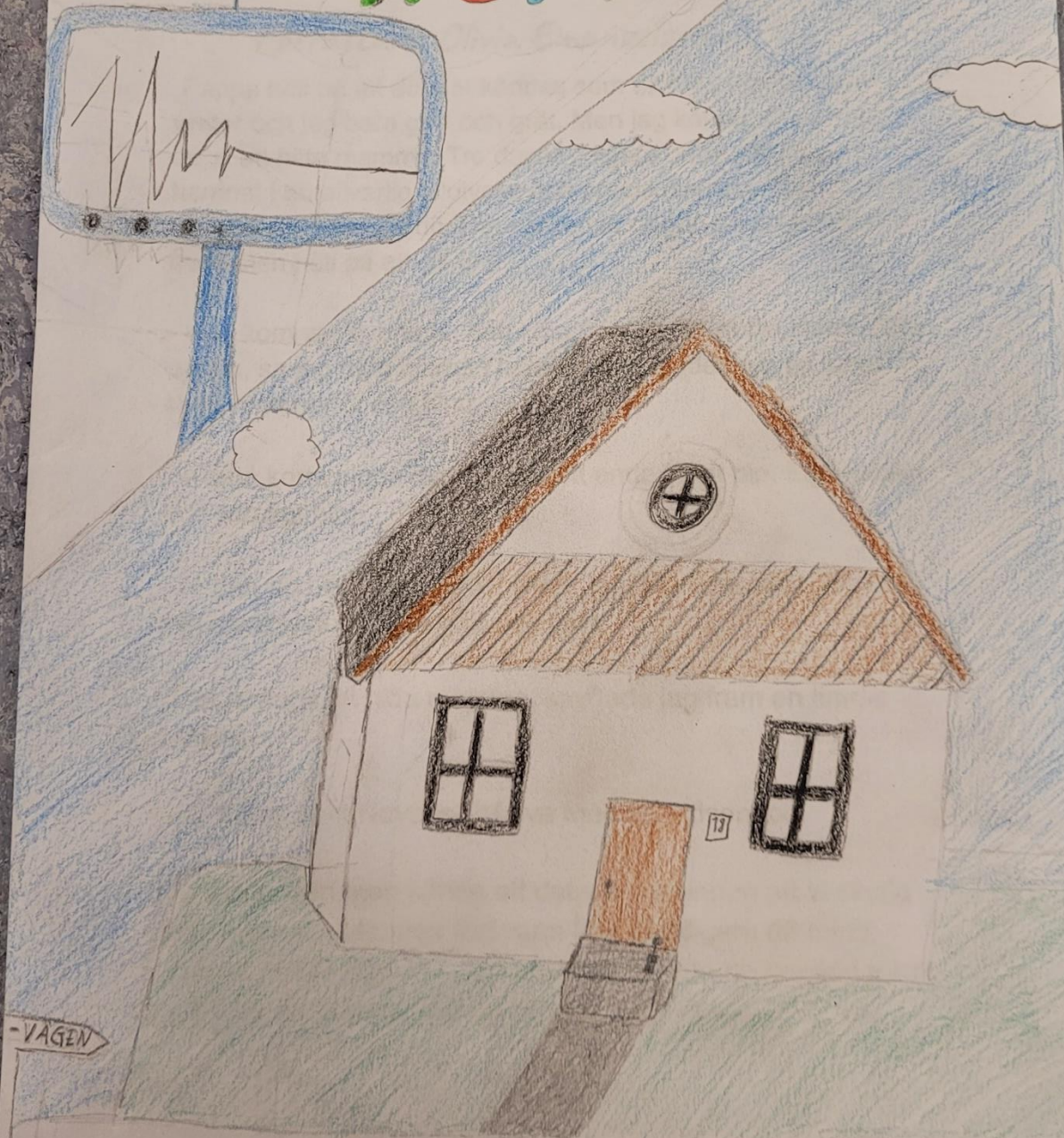

ETT NYTT HOPP

Författare: Olivia E Illustratör: Olivia E

Ett nytt hopp

Författare: Olivia Emanuelsson

Pappa höll på att dö, det kändes som att hela världen gick under och jag bara grät och grät. Men jag kände att det var dags att hitta mamma. Tre dagar tidigare hade min pappa hamnat i en allvarlig bilolycka och precis överlevt. Sen låg han på sjukhus, nära att dö. Det var femte dagen på sommarlovet och solen höll på att gå upp.

- Han kommer överleva, han kommer överleva! Du klarar detta pappa, sa jag med hjärtat i halsgropen, medan typ tio tusen tårar rann nerför min kind.

De små korta pipen övergick till ett enda långt pip. Ett oändligt och sorgligt pip.

- Är han död?! Är han död?! skrek jag. Medans både jag och min storasyster Malva grät och grät.

- Det är dags att hitta mamma, snyftade jag fram en timme senare.

- Ja, det är sant Nova, sa Malva med en ledsen ton.

Jag var ledsen men kände att det var meningen att vi skulle träffa mamma. Mamma försvann fem år tidigare då mina föräldrar skilde sig, då valde mamma att inte ha kontakt med pappa för att hon var arg på honom. Vi gick hem. Det var

otroligt tyst av sorgen. Det skulle bli ganska svårt att hitta mamma men vi skulle klara det, det hoppades jag iallafall. Men hur skulle vi leva utan pappa? Skulle det ens gå? Jag var ledsen och det var svårt att tänka på något annat trots det försökte jag ändå sluta tänka på det. Jag och Malva gick till vår stora och lite slitna lägenhet. Vi hämtade lite saker och begav oss sedan.

Vi började leta i vårt bostadsområde men hittade inget, eller snarare ingen mamma, det var trots allt inte så konstigt eftersom vårt bostadsområde var ganska litet.

- Vi kommer hitta mamma snart! sa jag spralligt, exalterat och glatt, för att höja upp stämningen lite. Jag trodde såklart på det också.

- Jag tror inte vi gör det Nova , sa min storasyster Malva deppigt. Malva brukade vara så, hon var inte lika entusiastisk som jag.

Jag trodde verkligen att vi skulle hitta mamma. Men tydligen trodde inte Malva det. Tänk om vi inte skulle klara det? Vad skulle hända då! Jag kände att det kokade inombords, men jag tänkte att hon hade en anledning till det för att hon är ganska smart. Hon var också femton och jag var bara elva år. Men trots det kan jag vara arg på henne.

Vi tog en taxi till centrala Göteborg och letade en stund vid centralstationen och sen vid köpcentret. Där hittade vi inte mamma heller. Men vi fortsatte att leta, jag tänkte aldrig ge upp.

- Nova, vi kanske inte hittar mamma, sa Malva med så tyst röst att man knappt hörde.

- Men jo! vi kommer att hitta mamma! ropade jag till henne.

Hon blev helt tyst. Jag kanske inte skulle höjt rösten. Tankarna började gå runt i huvudet, tänk om jag lät elak! Tänk om hon hatade mig!

- Förlåt mig så mycket Malva! sa jag till slut.

- Det är väl okej, jag har kommit på en idé. Jag har googlat upp mammas namn och hittat att hon bor i södra Kungsbacka. På Västerlångvägen 18.

Vi gick till närmaste busstation. Den låg mitt i stan. Malva betalade för bussen med de pengarna vi hade hämtat hemma. Vi gick på bussen och satte oss längst fram. Jag satt längst in mot fönstret och tittade ut. Klockan var elva på kvällen och lamporna i staden lyste. Solen höll på att gå ner och fåglarna sjöng. Det såg otroligt mysigt ut. Jag kände lukten av sommaren.

Efter det somnade jag. När jag vaknade var mitt bruna lockiga hår lite blött, antingen så hade jag dreglat eller så var fönsterrutan immig. Vi var framme. Vi skulle hitta mamma nu! Jag hoppade runt i cirklar när vi hade gått av bussen. Jag längtade så mycket!

- Ta det lugnt nu Nova, sa Malva medans hon gäspade.

Hur skulle jag ta det lugnt när vi skulle hitta mamma snart! Hur kunde Malva vara lugn?

- Åååh! såklart jag inte kan vara lugn Malva, svarade jag medans jag skrattade.

Malva skrattade lite också. Vi tog oss till adressen som det stod att mamma skulle bo på och jag längtade men jag hade blivit lite nervös. Tänk att jag skulle få träffa mamma snart!

När vi var framme vid Västerlånggatan 3, plingade vi på. Huset såg gammalt och slitet ut. Men det såg ändå väldigt hemtrevligt ut. Jag hade gärna bott där.

Det tog lång tid innan någon öppnade.

- Hej, vilka är ni? frågade en gammal dam som såg snäll och trött ut.

- Men vår mamma skulle bo här, sa jag förtvivlat. Jag var nära att ge upp men valde att fortsätta jakten efter mamma.

- Jag har precis flyttat in här, jag köpte nog huset från er mamma, svarade den snälla damen.

- Aha, då får vi fortsätta leta, sa Malva

- Vänta, sa den snälla damen innan vi gick.

Hon sa att hon visste var vår mamma bodde och berättade att hon bodde på Kungsvägen 18. Jag längtade så himla mycket!

- Tack för hjälpen och hejdå! sa jag medan jag sprang. Malva sprang efter mig och ropade att bussen skulle gå klockan tolv. Vi behövde skynda oss. Jag sprang så fort jag kunde och Malva

med. Vi hann fram precis innan bussen gick. Vi hoppade på och satte oss längst fram igen. Malva och jag pratade lite men inte så mycket. Jag var mest taggad men Malva verkade vara nervös.

När vi var framme vid mammas nya hus var klockan redan halv ett på natten. Mammas hus såg ganska nytt ut. Det satt fina blommor på trappan upp till ingången. Gruset på vägen dit knastrade och det luktade köttfärssås från mammas hus, mammas köttfärssås och mamma gör världens bästa köttfärssås. Den smakar helt magiskt. Jag och Malva ringde på och några sekunder senare öppnades dörren av mamma.

- Mamma! ropade jag och Malva exakt samtidigt.

- Mina fina barn, vad jag har saknat er! Men vad gör ni här? sa hon oroligt men ganska glatt. Jag hade saknat henne så himla mycket de senaste fem åren. Hon var den bästa mamman i hela världen.

Vi gick in till vår snälla mamma och pratade om allt som hänt de senaste åren. Vi berättade om vårt äventyr, om skolan, om kompisar, om pappas olycka och allt möjligt. Men vi berättade aldrig att jag höll på att ge upp och det har ingen fått veta än. På morgonen gav mamma oss frukost och den smakade jättegott. Jag hade aldrig smakat något så gott. Klockan var fem på morgonen och solen höll på att gå upp. Solen blänkte.

En vecka senare åkte vi tillbaka till pappas gamla lägenhet och flyttade in där. Vi höll en begravning för pappa och sommaren fortsatte. Vi gjorde en massa kul saker med mamma och jag var väldigt glad. Vi renoverade lägenheten så den såg ganska ny

ut. De dagarna då det regnade var vi inne och spelade spel och de dagarna det inte gjorde det var vi ute.

Efter sommaren började jag sexan och Malva började nian och allt var nästan som vanligt.

På något konstigt sätt var ändå den sommaren den bästa i hela mitt liv och det är jag väldigt glad för.

Det känns ändå konstigt för det var den sommaren pappa dog och det kändes som ett hål i mitt hjärta. Men det var också den sommaren jag fick ett nytt hopp.